ב"ה

בלבבך לעשותו

ארגון לימוד התניא
ש"ע"י היכל מנחם

גליון ו' | חודש אד"ש תשע"ט | פרק ו | יו"ל ע"י ארגון לימוד התניא

דבר המערכת

בהקדמתו לספר התניא כותב המחבר:

"וכולם הן תשובות על שאלות רבות אשר שואלין בעצה... כל אחד לפי ערכו, לשית עצות בנפשם בעבודת ה'... על כן רשמתי כל התשובות על כל השאלות למשמרת לאות... כי בהן ימצא מרגוע לנפשו ועצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ה'".

בגיליון שלפנינו לקטנו כמה ענינים מספר התניא שניתן ללמוד ממנו הוראות בעבודת ה' בחיי היום יום - מתוך פרק ו.

וזאת למודעי:

בכל פרק ופרק מפרקי התניא קדישא ניתן ללמוד נושאים וענינים רבים, ובכל פרק ופרק יש אוצרות על גבי אוצרות של הוראות והדרכות בעבודת ה', וכמובן אין כוונתינו להביא כאן את כל הנקודות המופיעות בכל פרק או תוכן כל הפרק אלא לקחת מתוכו כמה פרטים ולהציגם בתוך הגליון.

אנו תפלה שיקויים במהרה מה שכותב רבינו בעל התניא בסוף ההקדמה "ומחיה חיים יזכנו ויחיינו לימים אשר לא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כלם ידעו אותי וגו' כי מלאה הארץ דעה את ה' וגו' אמן כן יהי רצון".

ארגון לימוד התניא

מה שאסור - הרי אסור, ומה שמותר?

שֶׁזֶּהוּ פֵּרוּשׁ לְשׁוֹן סִטְרָא אַחֲרָא, פֵּרוּשׁוֹ צַד אַחֵר שֶׁאֵינוֹ צַד הַקְּדֻשָּׁה. וְצַד הַקְּדֻשָּׁה אֵינוֹ אֶלָּא הַשְּׂרָאָה וְהַמְשָׁכָה מִקְּדֻשָּׁתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְאֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שׁוֹרֶה אֶלָּא עַל דָּבָר שֶׁבָּטֵל אֶצְלוֹ יִתְבָּרֵךְ... אֲבָל כָּל מַה שֶּׁאֵינוֹ בָּטֵל אֶצְלוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֶלָּא הוּא דָּבָר נִפְרָד בִּפְנֵי עַצְמוֹ, אֵינוֹ מְקַבֵּל חִיּוּת מִקְּדֻשָּׁתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, מִבְּחִינַת פְּנִימִית הַקְּדֻשָּׁה וּמַהוּתָהּ וְעַצְמוּתָהּ בִּכְבוֹדָהּ וּבְעַצְמָהּ... (תניא פרק ו)

יהודי מסתכל סביבו ורואה עולם מלא בכל טוב, וחושב לעצמו "מה רבו מעשיך ה'!", וכיון שכל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא בשביל עם ישראל, א"כ מי אמור ליהנות מהבריאה הלזו אם לא אנחנו בני ישראל, ומזה הוא בא לידי מסקנא שלא נורא "ליהנות קצת" מכל השפע והטוב הגשמי שהעולם הזה מציע. ואמנם רבים נוטים לחשוב - אם אין כאן איסור, ואפילו לא חשש איסור, למה לא ליהנות? ובלשון העולם - למה ברא הקב"ה דבר זה אם לא כדי שנהנה ממנו? אכן, ישנו ציווי "קדש עצמך במותר לך", ובזמנים מיוחדים מקיימים גם "הידור" זה, אבל בדרך כלל ראוי "ליהנות קצת"...

אך לאידך, האמת היא שיהודים יראי שמים בכל הדורות קיימו את מה שאמרו חז"ל "קדש עצמך במותר לך" במלוא מובן המילה. רבים וטובים נהגו בפרישות גדולה והתנזרות מוחלטת מכל תענוגי עולם הזה, וגם בדברים המותרים הם ראו נסיון, אשר שומה על האדם לפרוש מהם, להתגבר על תאוות לבו, ולהתקדש בקדושה יתירה. וכל זה לא כהידור וחומרא בעלמא, אלא כחיוב וסייג של תורה.

וכפי שידוע הפתגם שחסידי בעל התניא היו אומרים בשם רבם - "וואס מען טאר ניט טאר מען ניט, און וואס מ'מעג דארף מען ניט".

בפרק ו כותב בעל התניא: "זהו פי' לשון סטרא אחרא, פי' צד אחר שאינו צד הקדושה", היינו שכל דבר שאינו שייך לקדושה, הוא שייך לסטרא אחרא. וכפי הנראה בהשקפה ראשונה, הרי לא זו בלבד שראוי לו לאדם שיקדש את עצמו מצד סייג, אלא יתירה מזו, כל עניני העולם כולם שייכים לקליפות, שהרי לא ניכר בהם שום ביטול וקשר אל הקב"ה!

והרי אם האדם יחשוב ויתבונן בדבר, יתברר לו שבאותם זמנים שאינו מתפלל ולומד תורה או עוסק במצוות, אלא עוסק בצרכי גופו (כגון אכילה, שינה, פרנסה, טיול, שיחת רעים, טיפול במשפחה, וכו'), הרי הוא מלא קליפות!

אלא שכאן טמון יסוד גדול בתורת הבעש"ט נ"ע עליו מיוסד המבואר בפרקים ו-ז בתניא:

ידועה תורת הבעש"ט נ"ע, המיוסדת על דברי האר"י הקדוש, אשר בכל דבר גשמי יש חיות אלוקית המהווה ומקיימת אותו, וגם דברים שאינם קשורים עם תורה ומצוות ממש, יש בהם ניצוץ אלקי המחי' אותם.

ולמעשה המשכת החיות האלקית לבריאה היא בשלושה אופנים:

א. המשכה לדברים של קדושה, היינו דברים השייכים לתורה ומצוות. ב. המשכה לדברים שהתורה אוסרת ושייכים לג' קליפות הטמאות המכונות 'סטרא אחרא', בהם הניצוץ האלקי חבוי ונעלם עד כדי כך שאי אפשר להעלותו ולבררו אלא ע"י שמתרחקים ממנו. ג. המשכה לדברים המותרים שמקבלים חיותם מ'קליפת נוגה' המעורבת טוב ורע. בדברים אלו רשאי היהודי להשתמש לצרכיו, אך אם השימוש הנעשה בהם הוא לשם שמים, הרי עי"ז נרגש בהם הביטול לאלקות והם מתעלים לקדושה. ואילו אם הוא משתמש בהם רק כדי ליהנות ולמלא את תאוותו, או אפילו לצורך בריאותי אך ללא כוונה לשם שמים - שיהיה לו כח לעבוד את ה', הרי הוא מוריד בכך את החיות של הדברים הללו מ'קליפת נוגה' לג' קליפות הטמאות.

והיינו שעל-פי החסידות, לאמתו של דבר יש רק קדושה או להבדיל קליפה וסטרא אחרא, ואין דברים שהם 'פרווה'... ובלשון רבנו הזקן בתניא: "זהו פי' לשון סטרא אחרא, פי' צד אחר שאינו צד הקדושה וצד הקדושה אינו אלא השראה והמשכה מקדושתו של הקב"ה, ואין הקב"ה שורה אלא על דבר שבטל אצלו יתברך". אלא שישנם דברים שנבראו באופן כזה, שהם ביד האדם להעלותם מהקליפה לקדושה, או חלילה להורידם לג' קליפות הטמאות לגמרי.

ונמצא שעבודת האדם הנדרשת היא שילוב בין הקצוות:

מצד אחד - כל דבר שלא נרגש בו קשר להקב"ה, יש להתרחק ממנו בתכלית מאחר שהוא קליפה, ומאידך - אם ישנה דרך לנצל הדבר לשם שמים כך שיהיה נרגש בו ביטול לה', הרי שאין צריך לפרוש ממנו, ואדרבה בודאי יש סיבה לכך שהקב"ה ברא דבר זה באופן שיקבל חיות מ'קליפת נוגה' ולא מ'שלוש קליפת הטמאות'.

ומזה נדרש האדם ללמוד בחיי היום יום, דלפעמים הרי הוא חושב לעצמו שכל העיסוק בדברים גשמיים (כגון אכילה, שינה, שיחת רעים, הליכה, משא ומתן, טיפול במשפחה ועוד ועוד)

המשך בעמוד האחרון >>>

תניא כוותי' דרב

וכן כל הדבורים וכל המחשבות אשר לא לה' המה ולרצונו ולעבודתו שזהו פי' לשון סטרא אחרא פי' צד אחר שאינו צד הקדושה וצד הקדושה אינו אלא השראה והמשכה מקדושתו של הקב"ה ואין הקב"ה שורה אלא על דבר שבטל אצלו יתברך.

[תניא פרק ו']

יש להעיר שהגה לקמן מפורש בשולחן ערוך סימן רלא, ולהלן לוקטו הדברים כפי שהם מובאים בספרי תלמידי הבעש"ט הקדושים

כי דוד המלך ע"ה אמר אתהלך לפני ה' בארצות החיים כי דברים גשמיים כגון אכילה ושתיה ושאר צרכי בני אדם אם עושין אותן בשביל תאוה אין בהן חיות מה שאין כן אם אוכל לשובע נפשו ומעלה האכילות והשתיות ושאר צרכי בני אדם אל השם בטוב כוונתו כדכתיב בכל דרכיך דעהו כל מעשיך יהיו לשם שמים אז הם נקראים ארצות החיים כי בארציות שלו שוכן בהם חי החיים וזהו אל הארץ אשר אראך אשר שיהיו נקראים ארצות החיים.

[מאור עיניים פרשת לך לך]

כמאמר שלמה המלך ע"ה בכל דרכיך דעהו שבכל דרכיך בבית ובחוץ הן בתורה והן בתפלה והן בדברי צרכי גופו. הכל דעהו שתשים כוונתך בו למען שם ה' ולא ח"ו להנאות גופך למלאות נפשך כי ירעב. ובאנשים המשכילים ההולכים לפני ה' בעוסקם בעניני גופם מה שמן ההכרח לעשות בהם, הנה מחשבתם יפה וטובה לעזוב דרך רוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ לדברי ארציות לבד. ואוחז במחשבת אדם להיות עולה במחשבתו הקדושה למעלה, לקיים בכח אכילה זו כמה וכמה מצות ה', אשר לא תעשינה בהסיר כוחו ממנו, ועתה על ידי אכילה זו יתחזק כוחו ושכלו להיות כח בו לעמוד על משמרתו, ולעסוק בתורת ה' ולעשיית מצותיו ולתפלה בכוונה. ודעתו תהא צלולה בהרחבת לב לשמוח על ידי זה בה' ובתורתו. ולעבוד את ה' בכל עוז ותעצומות. ועל דרך שכתב הרמב"ם זללה"ה ורבינו בחיי (פ' תולדות בענין מטעמי יצחק ע"ש) ושאר חכמי המחקר אשר בהתחזקות כוחות הגופניות יתחזקו כוחות הנפשות. ועל דרך שאמר רב נחמן (עירובין ס"ד ע"א) אנא עד לא שתינא רביעתא דחמרא לא צילאי דעתאי. וכן בכל צרכי ועניני הגוף.

[סידורו של שבת שרש התמיסי ענף ג' עלה ה']

עיקר עבודת ה', שיהיה כל מעשה אדם לשם שמים לשם פעלן, ולא יהי' שום דבר להנאתו, גם אכילה ושתיה ושינה ודומיהן, וכאמרו (משלי ג, ו) בכל דרכיך דעהו, וכאשר אמרו חז"ל על זה (ברכות סג.) פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויין בה, וכדרשת חז"ל (ברכות נד.) בכל לבבך בשני יצריך כו'. ובזולת זה, אם יעשה אדם עסקי הגוף להנאתו גם כי בעת עבדות ה' יהיה כוונתו רק לה', עם כל זה אין זה בכלל עבד ה' הנרצה. וכבר אמרו חז"ל (דב"ר ב, לז) על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה, ואדם מישראל אינו בן חורין מעבדות ה' ועול מלכותו מיום הוולדו עד שובו לעולמו אפילו רגע כמימרא. לזה צריך להתקדש באכילה ושתיה וכל פעולות אדם הגופניות, שלא יהיו כי אם על דרך מכשירי מצוה לחזק כחו לעבדות ה'.

[נועם מגדיש פרשת קורח]

שו"ת בעבודת ה'

מהי "קליפה וסטרא אחרא"?

"קליפה" היא אחד השמות שבהם נקראו כוחות הטומאה והסטרא אחרא, אותם ברא השם יתברך בששת ימי בראשית. והטעם שנקראו בשם זה, כי כשם שהקליפה מכסה על הפרי, כך ה"קליפה" מכסה ומסתירה על האור האלוקי.

ותוכן הענין הוא, שהקב"ה ברא את העולם ומלואו כדי שנהיה דבוקים בו ע"י תורה ומצוות. אך הוא פעל שמטרה זו, כמו גם עצם מציאותו יתברך, יהיו מכוסים ונעלמים. וכיסוי והסתר זה הוא הנקרא קליפה, ובגלל העלם והסתר זה עלול האדם לעשות, לדבר ולחשוב דברים שהם היפך רצונו יתברך.

וכל המעשים שהם היפך רצונו של הקב"ה, ואפילו אותם שאינם ההיפך ממש אלא רק אינם בטילים לרצונו יתברך, הרי הם באים מהקליפה, דהיינו מחמת העדר ההכרה במציאות של בורא העולם ומנהיגו.

וכאשר האדם עושה דבר בלי ביטול לה', מתגבר ההסתר הזה ומתחזק הרושם המוטעה כאילו העולם הוא דבר חשוב בפני עצמו. ועל ידי זה האדם מוסיף חיות בקליפה.

וזוהי הסיבה לכך שהקליפה נקראת "סטרא אחרא", שפירושו צד אחר, שאינו צד הקדושה. ונמצא שכל דבר שאינו בטל להשי"ת ואינו לשם שמים, הרי הוא "סטרא אחרא".

מהי הנפש הבהמית? האם היא רק יצר הרע שמסית לעשות עבירות?

בכל אדם יש יצר טוב דהיינו כח המושך אותו למעשים טובים, ויצר הרע דהיינו כח המנסה להסית אותו למעשים רעים. אבל יש בקרבו משהו נוסף, עמוק יותר.

בעל התניא מגלה לנו בפרק זה, שהנפש הבהמית של כל אדם היא מערכת שלימה של כוחות, שכל ומדות, שאינה בטילה להשם יתברך, ורצונה וחפצה שהאדם יחיה את חיי העולם הזה. כלומר, שיחיה את החיים הגשמיים והצרכים האישיים הגופניים והטבעיים. ונפש זו מחיה את הגוף ונותנת לו את כל הכוחות, הרצונות, הבנה ורגשות בעניני העולם. נפש זו מכונה ונקראת ה"אני" שלנו.

ולמעשה, כל דבר שאדם חושב או מדבר או עושה שאינו לה' לבדו, גם אם אינו עבירה ממש, הרי הוא בא מהנפש הבהמית. נמצא שאין הנפש הבהמית רק רע במובן הפשוט, אלא היא הרבה יותר מכך, זוהי נפש שממנה באים כל הרצונות והצרכים של האדם שאין נרגש בהם קשר לה', ובדברים אלה הוא דומה לבהמה הרוצה לחיות ולהתענג בענינים בהמיים. וכאמור, כל דבר שאינו לה' הרי הוא קליפה וסטרא אחרא.

מה הגורם לכך שישנם אנשים הפוגעים בי, ובכלל שישנו רע בעולם?

סיבת הרע היא הישות, כי הקב"ה שהוא מקור הטוב שורה ומתגלה רק על דבר שבטל אליו, ונמצא שבמקום של ישות אין השראת השכינה, ויתכן ענין של רע.

והדבר מובן גם בשכל, שהרי כל הנהגה של העדר צדק ויושר באה מהישות של האדם, שבגללה הוא חושב שמגיע לו ושהוא צודק, או שרוצה לגרום לעצמו הרגשה טובה, וכאשר פעולות מסוימות גורמות לו תענוג, הוא עושה אותן מבלי להתחשב האם זה פוגע בחבירו או גורם לו נזק.

משא"כ מי שחי מתוך הכרה שכל מציאותו היא רק כדי לעבוד את הקב"ה, ואינו חושב אודות עצמו והרצונות האישיים שלו, אלא מבטל את היישות שלו וחושב על הכוונה העליונה, הרי הוא נותן מקום לזולתו, שגם הוא נברא

המשך בעמוד האחרון >>>

אכילה לשם שמים

תלמיד אחד ביקש מהבעש"ט שילמוד אותו כונת האכילה, ואמר לו שיסע לרבי יצחק מדרוביטש. נסע לרבי יצחק וראה שהוא אוכל הרבה וביקש ממנו שיסביר לו כונתו שהוא אוכל הרבה.

ורבי יצחק סיפר לו שפעם נסע עם עגלון בדרך ושמע העגלון צעקת יהודי שנפלו עליו גזלנים, רץ והציל את היהודי מיד הגזלנים לאחר שהתאבק עמהם ונצח אותם בכח גדול. והעגלון קרא, רבי! מהיום אני מקבל עלי לאכול הרבה כדי שיהיה לי כח להציל יהודים מידי גויים. וממנו - סיים רבי יצחק - למדתי שיש לאכול הרבה ומתכוון אני כונת העגלון שלי שאוכל בכח האכילה להציל יהודים מידי גויים.

[אור אגודת החסידים]

כיצד נטלתם מאלפי יהודים את תענוגותיהם מעניני עולם הזה?

כשעמדו לאסור את בעל התניא, בא אליו חסידו ר' שמואל מונקס וביקש שיאמר לפניו חסידות, אמר לו בעל התניא - "איך? הלא רוצים לאסרני!" והשיב לו ר' שמואל בסיפור:

רבי מנחם מענדל מויטבסק נסע פעם בעגלה, שקוע בדבקותו.

בדרכם ירדו במורד ההר, והעגלון נסע בזהירות ובמתינות. אך בתוך כך התעורר רבי מנחם מענדל מדבקותו ואמר לעגלון: "מדוע אתה מוליך את הסוסים באיטיות כל כך? הכה בהם וילכו מהר!"

מובן שהעגלון ציית לרבי מנחם מענדל והסוסים החלו לרוץ במורד.

בשולי ההר עמד בית מפואר של אחד הפריצים. העגלון לא הצליח לנווט את הסוסים כדרוש, ובדהרתם פרצו לחצרו ושברו את חלונות ביתו. הפריץ התמלא כעס, נטל את אקדחו ויצא החוצה בזעם במטרה לירות בעגלון הסורר.

בראותו כי כלתה אליו הרעה, החווה העגלון לעבר רבי מנחם מענדל ואמר: "לא אני האשם, כי אם האיש היושב בתוך העגלה..."

כל העת היה רבי מנחם מענדל שקוע בדביקותו ולא הבחין כלל בנעשה. כשהתעורר, רמז לפריץ שילך לו, וכך היה.

כשחלפה הסכנה, שאל רבי מנחם מענדל את העגלון - "איך זה אמרת שאני האשם, מה היה אם היה יורה בי?!..."

השיב לו העגלון: "רבי, חשבתי לעצמי - אם כבודו רבי אמיתי הוא, הלוא לא יפגעו בו כדורי האקדח; ובאם אינו רבי, ראוי הוא לכך".

סיים ר' שמואל מונקס ואמר לרבו: "ממה נפשך, אם הנכם רבי לא יפגע בכם כל כדור; ובאם לאו - כיצד זה נטל מאלפי יהודים את תענוגותיהם מאכילה ועניני עולם הזה?..."

[אלה תולדות פרץ]

דאגת של חסידים...

הרה"ח ר' שמואל מונקעס חסידו של בעל התניא זיע"א נכנס פעם בערב שבת לביתו של הרה"ח ר' פינחס רייזעס, אשר שהה בבית המרחץ. הוא נשכב על אחת המיטות, ובעלת הבית, שהגיעה לאחר-מכן הביתה, הבחינה כי מלכלך את המצעים בנעליו וברפש שעליהם. היא לא ידעה את זהותו, וכשהגיע בעלה, שחה באוזניו אודות העני ששוכב בביתם.

ר' פינחס - שהיה עשיר, והמיטות בביתו רחב הידיים היו מכוסות במצעי משי - זיהה את ר' שמואל, והציע לו לנפוש ללא נעליים, בדרך ארץ ראויה. ר' שמואל קם והצהיר: "חומריות זו תופסת מקום אצלך?! לשם כך התייגע הרבי (בעל התניא) עבורך?! אינני חפץ לשהות בביתך!" והלך לדרכו.

ר' פנחס רדף אחריו והפציר בן שיחזור, בתום ההפצרות, התנה ר' שמואל את שובו, בכך שמארחו ירכב על מקל בין רגליו במרכז השוק, כדרכם של הילדים. ר' פינחס, שנמנה עם עשירי ונכבדי שקלוב, ונודע כבנו של המרא דאתרא, הגאון הרב חנוך העניק שיק ע"ה, מילא את ההוראה בשלמותה!

[מתוך ספר "ליקוטי סיפוריס". ועוד]

בעל תשחית של חסיד

באחת ההתוועדויות החסידיות הגדולות, בימי נשיאותו הראשונים של רבנו הזקן בעל התניא - כאשר היו עדיין ארזי הלבנון, זקני החסידים שזכו עוד להיות אצל הבעל שם טוב, חסידים שהיו שנים רבות אצל הרב המגיד ממזריטש, בעלי הכשרונות האמיתיים מתלמידיו הראשונים של הרבי שהיו אבירי החכמה ואדירי הידיעה - הביא החסיד ר' נתן השוחט ריאה מטוגנת לאכילה.

בהתוועדות זו היה גם החסיד רבי שמואל מונקעס. בין גדולי הלומדים בנגלה והמשכילים החסידיים היה נחשב רבי שמואל מונקעס ל"שובב חסידי". לא שמעוהו אף פעם מדבר בלימוד, לא בנגלה ולא בחסידות, תפילה ארוכה חב"דית לא ראו אצלו, אלא תמיד היה שמח ושובב. בכל התוועדות חסידית היה הוא השמש, להביא משקה ולחלק את קינוח הסעודה.

כשהביאו את הריאה המטוגנת מר' נתן השוחט, מסרו את הקערה לרבי שמואל מונקעס לחלק לנוכחים. הוא היה מרוצה מאד, רקד הרבה, עשה קונצים רבים עם הקערה, וכל כמה שביקשוהו לחלק את הריאה המטוגנת, הרי הוא רוקד וקופץ, אך לתת משהו מהקערה - זאת לא.

עברו מספר שעות והאברכים [הצעירים] החליטו לקחת בכוח הזרוע. כשרבי שמואל ראה שהאברכים רוצים לקחת את הקערה בכוח הזרוע, קפץ ממקומו וזרק את הקערה ומה שהיה בתוכה אל תוך המים המלוכלכים ויצא בריקוד קוזאקי שמח.

כולם נרעשו מדבר זה, לעבור על בל תשחית, ועל ביזוי אוכלין בצורה כזו לא יכלו לעבור בקלות כל כך, והחליטו לקיים בו פסק.

בשמעו את ה"פסק", קפץ רבי שמואל במהירות על השולחן והיה מוכן לקבל את פסק הדין, וחבורת האברכים נתנו לו ביד רחבה. כשסיימו האברכים לקיים בו את פסק הדין, ירד מהשולחן בקור רוח והלך לחפש תחליף לריאה המטוגנת. היה כבר מאוחר אחרי חצות הלילה, בכל זאת מצא אחד מתושבי ליאזנא וקיבל אצלו קערה גדולה כרוב כבוש שב לבית המדרש בריקוד של שמחה והעמיד את הקערת הכרוב על השולחן.

חבורת האברכים שרצו לטעום מהריאה המטוגנת, הסתכלו על רבי שמואל בעין לא טובה, ובתוך כך התפרץ הקצב בצעקה וזעקה גדולה: יהודים! אל תאכלו את הריאה, הריאה טריפה!

כולם נדהמו מצעקתו של הקצב.

טעות מרה קרתה, הקצב היה בכפר, ואשתו נתנה לאשת השוחט ריאה טריפה במקום הכשרה. כשהקצב חזר מהכפר ונודע לו שמביתו של ר' נתן השוחט קנו אצלו ריאה וכשנודע לו הטעות המרה רץ מהר לביתו של ר' נתן השוחט שם נודע לו שאת הריאה לקחו לבית המדרש של הרבי.

כשזקני החסידים שמעו זאת, קראו לרבי שמואל ושאלוהו: מה לך ולמופתים ורוח הקודש?

בראש ובראשונה גזרו שצריכים לקיים בו פסק, ורגע כמימרא, רבי שומאל מונקעס שוכב כבר שוב על השולחן, אך כעת עומדים מסביבו לא האברכים כי אם זקני החסידים. זקני החסידים הורו לו לרדת מהשולחן ולספר באיזה אופן ידע שהריאה היתה טריפה.

אני - אומר רבי שמואל מונקעס - לא ידעתי משום דבר. כשהייתי בפעם הראשונה אצל הרבי ב"יחידות" הסכמתי בלבי שלא לרצות בשום דבר גשמי מעודן. כשהביאו את הריאה רציתי מאד לאכול ממנה, ובראותי שגם הקהל משתוקק לכך - החלטתי שבודאי יש כאן איזה דבר איסור, כי דבר היתר אין לו רוח מושך כזה, כפי שהרבי אומר ורב תבואות בכח שור, כוח המושך של הנפש הבהמית גדולה וחזקה מכוח המושך של הנפש האלקית שהיא בחינת אדם, ולכן זרקתי את הריאה למים המלוכלכים.

[כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע]

גדולי הצדיקים
וספר התניא קדישא

לבכות לשם הבנת התניא

הגה"צ רבי שמעון מז'ליכוב זצ"ל (מנהלה הרוחני של ישיבת חכמי לובלין) כתב סדר לימוד לאחד מתלמידיו, וכתב לו בזה"ל: תלמוד בכל יום בספר הק' לקוטי אמרים (תניא), ובאם לא תבין, תבכה כל כך עד שתבין...

מפי תלמידו הרה"ח ר' יוסף קופטייל ז"ל

תועלת גדול לכל השגת תורת החסידות

הגה"צ רבי שמעון ישראל פאזען זצ"ל משאפראן וראש ישיבת סאטמאר [תלמידו של המנחת אלעזר זי"ע] כותב באחד ממכתביו: ומה ששאלת אודות ספר הקדוש תניא הנקרא ליקוטי אמרים, הנה ספר קדוש זה הוא תועלת גדול לכל השגת תורת החסידות וספר קדוש זה הוא מקובל אצל כל חסידים.

תורות מ' מ"ג מכתביס דף י"ד

מחי' מתים ממש

בנו הרה"ק בעל ויגד יעקב מפאפא זצ"ל כותב בצואתו: אם תרגיל עצמך ללמוד לפרקים ובפרט בש"ק וביו"ט ובימים קדושים בס' ליקוטי אמרים הנקרא תניא, אז תרגיש בעצמך חיות של קדושה ותהי' כברי' חדשה כי הסה"ק הנ"ל ממש מחי' מתים בגוף ובנפש.

נדה לדרך ערך גבורה

>>> המשך מהעמוד הראשון

גוזל זמן רב וכוחות רבים, ומה לי ולצרה הזאת? עדיף שאתנזר מעניני העולם לגמרי, כי מלבד הקדושה עצמה הרי הכל קליפה...

אך מהאמור לעיל מובן שלא זו הדרך, אלא כל זמן שהאדם עושה את מעשיו הנצרכים מתוך כוונה לשם שמים, הרי העסק בדברים גשמיים אינו 'צרה' אלא 'צהר', מקום מואר שבו שורה הקב"ה.

לאידך, כל זה הוא אך ורק אם אכן עושה הכל לשם שמים, אבל אם עוסק בדברים גשמיים מבלי לחשוב כלל אודות הקב"ה, הרי גם אם עושה זאת לצורך והכרח, ואין צריך לומר אם עושה זאת להנאתו וכדי למלא את תאוותו, הרי זה בגדר סטרא אחרא.

והנה, ידע איניש בנפשי' שלא תמיד הדבר קל, ולפעמים - אם מפני ההרגל או הקושי וכו' - לא כל אחד מצליח תמיד לפעול בעצמו שהעסק בעניני העולם יהיה אך ורק לשם שמים. אבל ראשית חשוב לדעת, שעצם הלימוד אודות ענין זה מועיל להגיע לידי כך. ובנוסף, ככל שהאדם מרבה ללמוד איך שכל הדברים הגשמיים וכל עניני העולם צריכים להיות בטלים אליו ית', הרי זה משפיע עליו שכאשר הוא אוכל, על דרך משל, הנה אע"פ שאינו מרגיש רק את ה'לשם שמים', מ"מ ישתדל לעשות זאת כפי שנדרש מיהודי, ולכל הפחות ידייק בכוונת הברכה ובהלכות האכילה והשתיה וכו', וימעיט קצת מהנאותיו, ועכ"פ לא יאכל וישתה לשם הנאה ותענוג בלבד, וסוף סוף ירגיל עצמו גם לכוין את כל מעשיו לשם שמים.

>>> שו"ת בעבודת ה' - המשך

לעבוד את הקב"ה ויש לו חשיבות בדיוק כמוהו.

ולכן העולם הזה הוא מלא רע, ונקרא בספרים הקדושים עולם הקליפות וסטרא אחרא, כי העולם נברא באופן שהאלוקות בו היא בהסתר והנבראים רואים ומרגישים עצמם כמציאות עצמאית וישות נפרדת, עד שחושבים שיש להם אפשרות לעשות כרצונם אפילו כשזה נגד רצון העליון. ולכן "כל מעשה עולם הזה קשים ורעים והרשעים גוברים בו".

ודבר זה מתבטא לא רק בעולם הגדול בשפיכות דמים ובמלחמות בין מדינות וכיו"ב, אלא אף בעולם הקטן שלנו, כאשר אנשים לפעמים מרמים זה את זה, או אינם מתחשבים עם הזולת, וחושבים כל העת איך יהיה טוב לי, ואיך אני ארויח מזה. והבעי' וה'מחלה' היסודית של העולם היא שכל אחד חושב על עצמו ועל הנאתו, ולא על הכוונה העליונה.

זהו אפוא תפקידנו, לגלות את האמת שבתוך ההסתר יש אלקות, וכי כל מציאותינו היא רק כדי לעבוד את ה', וכדי להעלות את כל עניני העולם לקדושה, וזאת ע"י קיום התורה והמצוות וע"י ניצול הכוחות והתכונות של האדם ושל כל עניני העולם לשם שמים.

התודה והברכה למשתתפים בהוצאת הגליון

לעילוי נשמת
ציס"ע אדמו"ר הרה"ק
ר' ישראל אברהם
בן אדמו"ר הרה"ק ר' אליעזר זוסיא
זצוקללה"ה מ'סקולען
עלה בסערה השמימה ונלקחה לשמי מרום
כ"ה אדר ב' ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האשה החשובה
מרת בתיה דבורה בת הרה"ח אבא ע"ה
נלב"ע ח"י כסלו תשס"א
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
ר' יצחק אייזיק
ב"ר נפתלי צבי ע"ה
נלב"ע ט"ז אייר תשס"ט
ת.נ.צ.ב.ה.

ELITE STERLING

כל הדבר הקשה יביאון...

לתועלת הרבים הננו לפרסם מספר הHOTLINE שבו יש אפשרות לפתוח שאלות לנושאים קשים חסורי הבנה לפני בעלי הסברה מיוחדים, שרבים העידו על תועלת העצומה שראו בקבלת תמונה ברורה ובהירה בלימוד התניא!

845-582-1705

להערות והקדשות ניתן
להתקשר למספר
845-582-1705-1-8